

Тому вже, мабуть, років п'ятдесят

Микола Руденко

Тому вже, мабуть, років п'ятдесят.
А я ще й досі бачу так яскраво:
Мое село, старий вишневий сад
І вечорів підсинені заграви.

Усі в роботі — і старі, й малі.
І я, що тільки починаю жити.
Вже встиг пізнати радість на землі, —
Бо коні наші й наше власне жито.

Уранці біля току вся рідня:
Як смачно свіжим хлібом пахне з нього!
Мене підсадить мати на коня —
На нашого коня, на вороного.

Хтось пожартує: буде отаман.
Хапаю повід, сплюнувши в долоні.
Дзвенять підкови, котиться гарман —
Немов довкола сонця ходять коні...

А це прийшло уже не з тих років,
Хоч ми іще лишались дітлахами;
Ми назбирали в торбу колосків —
І, нас намалювали ховрахами.

Чом я дитинство пригадав своє?
(За розпорядком дня — сніданок, лазня).
Згадав, бо ще живий. Бо серце є.
Бо світлих днів шукає пам'ять в'язня.